

MARY FREEMAN

Titlu original (eng.): The man outside

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
FREEMAN, MARY**

Play-boy / Mary Freeman

Traducător: Mihnea Columberanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-247-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31=135.1

Colecția „EL și EA“

Play-boy

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHNEA COLUMBEANU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele aparitii ale colectiei

“EL și EA”

1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regretă
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieri
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeita cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rânilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor

Capitolul 1

După ce telefonase la spital și aflase că șefa ei doarme, Kate porni spre Londra.

Trebuia să-l găsească pe nepotul domnișoarei Walcott și să facă apel la mărinimia lui, dacă era posibil să vină și să se împace cu bătrâna lui buniciă.

Kate nu înțelesese de ce nu-și vorbeau. Din câte știa, vina părea să fie lui, nu a bunicii sale.

Deși abia trecuse de treizeci de ani, Alexander Walcott își asigurase deja un renume ca pictor, călător și amator de femei frumoase. Domnișoara Walcott plătea o agenție din Londra să-i furnizeze articole în presă despre expedițiile și activitățile lui. Avea câteva albune pline cu realizările lui, atât artistice cât și sociale.

Gama prietenelor lui cuprindea o prezentatoare britanică de televiziune, o avocată americană, o frumoasă violonistă japoneză și fiica unui milionar australian, jucătoare de polo. Niciuna nu-i reținuse interesul mai mult de câteva luni și nu părea să ducă lipsă de

înlocuitoare.

Un săptămânal ilustrat îl inclusese într-un articol despre cei mai râvniti o sută de bărbați din lume, descriindu-l ca „unul dintre cei mai alunecoși crai europeni, a căruia combinație de asprime în înfățișare suavitate a manierelor și talent compensează lipsa unei mari averi”.

Nu că Alexander Walcott ar fi fost strâmtorat financiar, își spunea Kate în mașina care o ducea din satul unde lucrase în ultimele șase luni.

Xan - sau Zan - cum îl numea bunica și apropiatii lui, câștiga destul din pictură ca să-și plătească un apartament spațios la Londra care să aparuse și în reviste și pentru a-și finanța călătoriile frecvente în locuri exotice de unde se întorcea cu o serie nouă de tablouri viu colorate și tot felul de suveniri scumpe pentru apartament sau pentru hambarul-studio de la țară.

Bunica lui, și ea o pictoriță talentată, își câștiga existența ducând grupuri de artiști amatori în diverse locuri pitorești din Marea Britanie și din jurul Mării Mediterane, ajutându-i să-și perfecționeze îndemânare cu cărbunele, vopselele și pensulele.

Xan călătoarea singur sau însotit de actuala lui prietenă. Câștigă probabil de zece ori mai mult decât domnișoara Walcott, cu mult mai puțină bătaie de cap.

Fusese într-adevăr o jumătate de secol de bătăi de cap, inclusiv tulburătoarea înstrăinare de nepotul ei, care după părerea lui Kate făcuse pe domnișoara Walcott să sufere un atac de cord seara trecută.

Călătoria până în centrul Londrei durase mai mult de o oră.

După ce locuise acolo câțiva ani, lui Kate nu-i fu greu să ajungă la elegantul scuar din apropiere de Kensington Gardens, unde locuia Xan.

N-a fost ușor să găsească un loc unde să lase mașina, dar în cele din urmă găsi un spațiu liber și introduce o monedă în parcometru.

În timp ce locuia la Londra, trebuise să se îmbrace elegant și să aibă parul și unghiile îngrijite impecabil. Avea de menținut o imagine.

Acum, când avea calitatea pe care domnișoara Walcott o numea „asistenta mea”, nu mai conta cum se îmbrăca. Blugi și cămașă, cu un pulover sau o vestă matlasată când era frig.

În ultimul timp, o cremă de piele slabă, un luciu de buze și un rimel nicolor pe gene erau singurele produse cosmetice pe care le folosea cu regularitate. Trecuseră luni de zile de când nu se mai îngrijise de înfățișarea ei.

Avea nevoie de o familie, de un sentiment de apartenență. Motiv pentru care n-avea timp pentru un om ca Xan Walcott, care nu avea nicio relație cu ruda lui cea mai apropiată, bătrâna care lupta acum să-și revină după infarctul suferit.

În cele șase luni de când lucrau împreună, Kate ajunsese să țină parte mult la Nerina Walcott și ar fi fost încântată să-o aibă drept bunică. Nu reușea să înțeleagă de ce Xan Walcott nu era la fel de mulțumit, de ce nu-i dădea măcar un telefon.

În timp ce mergea spre casa lui, Kate știa că era foarte posibil ca Xan să nu se afle în Anglia în acel moment. Încercase să-i telefoneze de la spital, dar aflase că numărul lui nu figura pe lista abonaților.

După ce apăsa pe butonul cu indicația „Walcott”, se pregăti să-și

ascundă antipatia pentru omul pe care venise să-l vadă. N-avea niciun
rost să-și trădeze ostilitatea celui căruia îi solicita cooperarea.

- Cine e? răsună întrebarea în interfon.

- Sunt Kate Poole, domnule Walcott. Lucrez pentru bunica dumneavoastră, care este în spital, grav bolnavă. Putem vorbi câteva minute, vă rog?

Urmă o pauză, apoi un răspuns repezit:

- Bine... intră. La ultimul etaj.

În clipa următoare, se deblocă ușa.

Scara și palierele aveau aspectul îngrijit al unei clădiri locuite de persoane civilizate. Ultimul palier era decorat cu tablouri înrămate. Kate îl recunoștu pe unul dintre acestea, un studiu în penită al unui cuplu într-un pat cu baldachin. Era de Charles Keene, un artist plastic victorian. Văzuse originalul la o expoziție din clădirea Academiei Regale, în ziua dinainte de a-și pierde slujba. Copia de aici îi amintea ce catastrofă îl păruse în acel moment concedierea.

Până la urmă, incidentul dovedise vechea zicală care spune că atunci când tîi se închide o ușă, alta se deschide. Acum însă, din păcate, se pare că noua ușă care i se deschisese urma să se închidă nu peste mult timp. Chiar dacă domnișoara Walcott își revenea de pe urma atacului de cord, trebuia aproape sigur să se pensioneze, iar Kate va rămâne din nou fără slujbă.

Când ridică mâna să bată în ușă, aceasta se deschise.

Fotografiile pe care le văzuse în albumele bunicii lui n-o pregătiseră pentru proporțiile lui Xan Walcott. Avea un metru optzeci și cinci de centimetri înălțime, iar o călătorie recentă într-o țară tropicală îl ajuta să se bronzeze serios, scoțându-i în evidență culoarea cenușie, rece

otelul a ochilor.

Evident, nu obișnuia să întâmpine cu un zâmbet femeile cu care facea cunoștință. Sau poate relația cu bunica lui îi făcea expresia atât de neprimitoare.

- Îți pot acorda zece minute, spuse el, făcându-i loc să intre. După aceea, trebuie să plec la o întâlnire importantă.

- Dacă numărul dumneavoastră ar fi fost în cartea de telefon, aş fi economisit și eu timpul, răspunse Kate. Am destule de făcut și fără să mă deplasiez până la Londra, domnule Walcott. Veți fi liber mai târziu? Ca sădă cea mai apropiată a domnișoarei Walcott, cred că ar trebui să-i fiți lături dacă starea ei se agravează. Un atac de cord e ceva serios la orice vîrstă. Iar la șaptezeci de ani, este cu atât mai serios.

După ce închise ușa, Xan Walcott o conduse într-un living mare și luminos, pe care Kate îl recunoștu dintr-un articol apărut în revista "House and Garden".

- Spui că lucrezi pentru bunica mea. În ce calitate?

- Ca secretară. Am răspuns la un anunț pe care l-a publicat iarna trecută, în „The Lady”. Am preluat partea administrativă a activităților ei și fac deplasări în calitate de curieră.

- Când ai început să lucrezi pentru ea?

Întrebarea fu însoțită de un gest prin care o invită să stea jos.

- Acum șase luni... la începutul lui aprilie.

Kate se așeză pe un scaun cu spătar de bambus, privindu-l pe Xan Walcott lăând loc pe o canapea acoperită cu o colecție de perne foarte interesante.

- Timp suficient, spuse el, ca să afli că bunica mea și cu mine nu suntem în cele mai strânse relații. De fapt, nu mai avem nimic de

împărțit.

- Știi că s-a produs o anume înstrăinare, dar în situația actuală...

- A întrebat de mine?

- E încă sub efectul tranchilizantelor. Încă n-a întrebat dumneavoastră.

Xan se uită la ceas.

- Ai numărul de telefon al spitalului?

Kate scoase din geantă o mică agendă. Văzând că intindea deja mâna spre telefonul de pe măsuță alăturată, îi citi numărul.

În timp ce aștepta să i se răspundă, o măsură rapid cu privirea din cap până-n picioare, apoi o privi scrutator în ochi, ca și cum încerca să citească gândurile. Când centralista răspunse în sfârșit, speră ca Xan să-și întoarcă privirea în altă parte.

- Bună dimineată. Numele meu este Alexander Walcott. Sunt rudă a domnișoara Nerina Walcott, care a fost internată ieri la dumneavastră.

Aș putea vorbi cu cineva care să-mi spună cum se simte, vă rog?

Continua s-o privească intens pe Kate, care nu reuși să-i susțină privirea.

În schimb, se uită prin cameră observând rafturile pline de cărți, peretii acoperiți cu tablouri și gravuri, scrinul antic cu nenumărate sertărașe în care își ținea probabil ustensilele de pictură și abundența obiectelor interesante vechi și noi.

Sincer vorbind, era o cameră care o atrăgea mult mai mult decât simplitatea austera din casa domnișoarei Walcott, cu mobilă simplă redusă la strictul necesar.

Dar dezordinea studiată din această încăpere o impresiona mai puternic - parțial, poate, din cauza copilariei ei petrecute într-un cămin

înconjurat, cu personal binevoitor, afectuos chiar, dar unde nu există ocazia să dobândească și să etaleze obiecte personale.

Aruncă o privire scurtă spre Xan, care tocmai repeta cuiva întrebarea pre nedumerirea ei, continua s-o privească, dar acum cu o expresie mai puțin severă.

Dar lui Kate nu-i plăcea nici modul cum o privea acum. Întotdeauna nemulțumiseră privirile insistente ale bărbaților, dar n-ar fi putut să ignore de ce expresia lui Xan o stânjenea foarte mult.

Între timp, Xan spunea cuiva de la spital:

- Sunt nepotul domnișoarei Walcott. Nu are nicio rudă mai apropiată decât mine.

Urmă o lungă pauză.

- Da... da, înțeleg. A întrebat de mine, știți ceva?... N-a întrebat... Vă mulțumesc. Am să revin. Până atunci, dacă întreabă, mă puteți găsi la acest număr.

Dictă un număr din centrul Londrei, îl repetă și mulțumind scurt, își rămasă bun și închise.

Jargonul obișnuit de spital, îi spuse el lui Kate. "Rezistă... stare băilită, dar încă destul de critică..."

Kate se ridică.

- Dacă domnișoara Walcott nu întreabă de dumneavastră, nu se amintă că nu vrea să vă vadă. S-ar putea să nu întrebe deoarece credeți că nu veți veni. Dar dacă vă vede, ar putea însemna pentru ea diferență între viață și moarte.

- Aș fi crezut că apariția mea într-o asemenea situație ar risca mai egrabă s-o omoare decât s-o vindece.

Tonul lui Xan Walcott era sardonic.

- Sunt cincisprezece ani... chiar mai mult.... de când Nerina și cu mine am vorbit ultima oară. Relația noastră a fost o bătălie continuă, de când am crescut destul ca să gândesc singur. Dacă ai avut o viață de familie fericită, probabil și-e greu să acceptă că mulți oameni care au legături de sânge nu se pot vedea în ochi.

Kate se întreba cum ar fi reacționat dacă-i spunea că nu avusește viață de familie, că fusese lăsată pe podeaua unei cabine de probă într-un magazin universal când avea șase săptămâni.

Dar nu voia să-i dezvăluie amănuntele vieții ei acestui om dur și plin de sine care era clar că preferă singurătatea.

- Știu, spuse ea întepătată. Însă mai există și expresia „sâangele apănește face”. N-aș fi crezut că divergențele dintre dumneavoastră domnișoara Walcott ar putea avea o influență atât de mare asupra situației actuale. E bătrână și bolnavă și a avut o viață amară. Știu că pierderea părintilor trebuie să vă fi durut mult și pe dumneavoastră. De copiii trec mai ușor peste asemenea lucruri. Domnișoara Walcott pierdut tot ce iubise vreodată. Este oare prea mult să vă cer să vă împăcați cu ea? Nu cred că este atât de greu.

- Am să mă gândesc. Acum, dacă mă scuzi...

În loc să-o conducă la ușă și să-și amâne plecarea până când Kate să părăsească clădirea, Xan Walcott coborî împreună cu ea. Judecând după costumul elegant cu care era îmbrăcat, cu cămașă albă și cravată de mătase, Kate conchise că urma să ia masa la un hotel de lux, sau să participe la un eveniment important din lumea artelor, poate vernisajul unei expoziții.

- Ai venit cu trenul, sau cu mașina? o întrebă el, după ce descuiește ușa de la intrare.

- Cu mașina domnișoarei Walcott. E în parcare, după colt.

Înainte de a se întoarce într-acolo, Kate îi întinse mâna.

- La revedere, domnule Walcott. Sper ca după ce vă gândiți, să luați hotărâre umană. Întâmplător, știu că sunteți singurul beneficiar al unicui dumneavoastră. Dacă nu-ști revine, nu cred că vă veți simți bine șiind că ați moștenit casa fără să fi încercat să vă împăcați cu ea.

În timp ce vorbea, Kate deveni conștientă de puterea degetelor lui care le strângeau pe ale ei. Îi observase mâinile în timp ce vorbea la telefon și-i amintiseră de o pereche de mâini din marmură, copie a mâinilor celebrului „David” al lui Michelangelo, cărora le văzuse recent fotografia în suplimentul ziarului de duminică.

Spre surprinderea ei, în loc să-i elibereze mâna, Xan Walcott continua să-o rețină. Privind-o, îi spuse:

- Ai ochi extraordinari. Mi-ar plăcea să-ți examinez irișii cu lupa.

Apoi văzu un taxi și o salută scurtă:

- La revedere.

Urcându-se în mașină, o lăsa pe trotuarul din fața casei.

Când Kate ajunse la mașină, înainte de a porni motorul, își privi ochii în oglinda retrovizoare.

Bărbații îi admiraseră picioarele și părul lung și des, auriu ca mierea și făcuseră tot felul de complimente. N-avea de unde sătăcă să răspundă sau nu. Dar niciunul nu-i comentase culoarea neobișnuită a